

тични трудове: „Искусството на чистата фраза“ (1774—79), „Истинските основания за употребата на хармонията“ (1773), „Основа на генералбаса като първи линии на композицията“ (1781), „Мисли върху различните учения за композицията, като подготовка за познаване на фугата“ (1782), „Въвеждане въ вокалната композиция“ (1782) и др. Композициите му, състоящи се от симфонии, сюити и менуети — за оркестър, сонати, фути и др. — за пиано, органични творби, триосонати, мотети, и пѣсни — нѣматъ почти никаква стойностъ, до като теоретичните му трудове се ценятъ високо — особено тѣзи, отнасящи се до хармонията.

Кирова, Констанца — оперна пѣвица, род. 29 апр. 1897 въ София, свършила тамъ Французкия девически колежъ, 1914—16 учи драматическо изкуство въ курсовете на Масе въ Парижъ; следъ връщането си въ България, постѣпва въ Народния театъръ, играе успѣшно Мария отъ „Иванко“ и пѣе Ларина въ „Евгений Онегинъ“. Проявила гласовъ даръ, 1919/21 учи пѣние въ Виена при Андерсонъ и драматическо изкуство при директоръ-режисьора на Бургъ-театъръ — Шертерихъ. По покана на управлението, 1923 се връща въ България и постѣпва въ Народната опера, като застѣпва първи роли (Карменъ, Амнерисъ) въ 15 опери — до 1930, когато напуска и постѣпва въ операта въ гр. Лилъ (Франция). 1932 се връща въ България. К. е единствената наша оперна пѣвица, започнала попрището си като драматична актриса, винаги харесвана — както съ мощния си гласъ, така и съ хубавата си игра.

Кирога, Мануелъ — Quiroga, Manuel — най-значителенъ съвременъ испански цигуларъ-виртуозъ, род. 1890 въ Понтеведра, ученикъ на Мадридската и Парижката консерватории, концертира съ много голѣмъ успѣхъ въ Западна Европа и Америка.

Кирхнер, Теодоръ — Kirchner, Theodor — значителенъ компонистъ, род. 10 дек. 1823 въ Нойкирхенъ при Хемницъ, умр. 18 септ. 1903 въ Хамбургъ, ученикъ на Ив. Кноръ по пиано и на К. Е. Бекеръ по органъ въ Лайпцигъ, на Йох. Шнай-

деръ (органъ) въ Дрезденъ и малко време — въ Лайпцигската консерватория; билъ дълги години органистъ въ Винтертуръ, после за малко диригентъ въ Цюрихъ, учителъ въ Майнингенъ, и директоръ на музи-

Теодоръ Кирхнеръ

калото училище въ Вюрцбургъ. 1875—83 живѣе въ Лайпцигъ, следъ което бива повиканъ за директоръ на Дрезденската консерватория, на която длъжностъ остава до 1890, когато се преселва въ Хамбургъ. К. е предимно клавиренъ компонистъ — следъ-романтикъ, който култивира малките жанрови форми на романтиците, но безъ да е тѣхенъ епигонъ — напротивъ: неговите прекрасни клавирни миниатюри сѣ оригинални и носятъ печата на една самобитна творческа индивидуалност. Творби за пиано: капричи, романци, ноктюрни, фантазии, акварели, хуморески, легенди, елегии, „Моята книга-скици“, „Игри“, „Селски истории“, „Детски и художествени танци“, „Нови листове отъ албумъ“, „Рисунки съ перо“, „Пѣсни безъ думи“, „Фантази-щюке“, „Нощни картини“, „Нови танци на Давидовия съюзъ“, „Рефлексии“, „100 малки студии“, „Романтически истории“, 5 сонатини,